

VIHARNIK

Letnik XL – april 2015, št. 2

ISSN 1318-9484

Jalovec s sedelca pod Slemenovo špico

foto: Grega Rihar

Iz vsebine:

- **Informacije z občnega zbora**
  - **Predstavitve Anice Žmavc, nove planinske vodnice**
  - **Člani poročajo o izletih: Koštabona, Goška ravan, Oštrc, Sauleck**
  - **Zanimivi utrinki iz narave in malo poezije**
-

Izdaja Planinsko društvo Viharnik, Gregorčičeva 20, Ljubljana.

Prva številka glasila v tekočem letu izide sredi meseca februarja (gradivo za občni zbor), ostale tri številke pa v začetku meseca maja, septembra in januarja. Vaše prispevke za objavo pričakujemo do sredine meseca aprila, avgusta in decembra na e-naslov <nevenka.kanduc@gmail.com>.

Uredila: Nevenka Kanduč, lektorirala: Ema Miklavič

Članarino lahko poravnate na naslednje načine:

- še vedno pri g. Geču na Šubičevi 4. Predhodna najava po telefonu št. 01 478 97 22 je nujna. Lahko pa to uredite po elektronski pošti. Njegov e-naslov pa marij.gec@dz-rs.si ;
- vse lahko uredite tudi z Alenko Hitti, s katero se za datum, uro in kraj dogovorite po tel. 040 710 801 ali pa po elektronski pošti alenka.hitti@gmail.com;
- na sedežu Planinske zveze Slovenije, Dvorakova 9, Ljubljana v času njihovih uradnih ur. Trenutno: ponedeljek in četrtek od 9.-15. ure, sreda od 9.-17.ure, petek tudi od 9.-13. ure. Ob torkih nimajo uradnih ur;
- preko spletne aplikacije PZS <http://www.pzs.si/clan/vpis.php>;
- članarino lahko poravnate tudi na račun društva št. SI56 6100 0000 0781 294 pri Delavski hranilnici Ljubljana. Vendar je potrebno v tem primeru kontaktirati z Alenko Hitti, da preveri nakazilo in šele nato lahko pošlje nalepko PZS kot dokaz o plačani članarini.

LETNI OBČNI ZBOR

Sprememba lokacije za sklic občnega zbora društva

Kot je bilo že v lanskem letu napovedano, smo morali za letošnji občni zbor poiskati novo lokacijo, saj je stavba na Parmovi 33 v Ljubljani, kjer smo doslej imeli vrsto let občni zbor, zaprta in predvidena za rušenje.

Poslovna stavba na Zarnikovi ul.3 v Ljubljani, kjer je potekal letošnji občni zbor.

Po daljšem iskanju in analiziranju podatkov o vrsti poslovnih prostorov, dvoran, sejnih sob itd., ki jih razne pravne in fizične osebe oddajajo v najem za plačilo, je UO društva uspelo izposlovati preko Četrtna skupnosti Ljubljana-Center brezplačni najem sejne sobe na Zarnikovi ulici 3 v Ljubljani.

Pogled na sejno sobo v poslovni stavbi na Zarnikovi 3 v Ljubljani

Glede na to, da je sejna soba zelo zasedena, smo se morali prilagoditi na edini prosti večerni termin. Tako smo imeli letošnji občni zbor v četrtek, dne 19. februarja, in ne v petek, kot je bil sklican

običajno doslej. Glede na navedeno obstaja velika verjetnost, da bomo tudi v prihodnjem oz. v prihodnjih letih občne zборе imeli ob četrtek, če se seveda ne bo karkoli spremenilo.

Pred pričetkom občnega zbora so člani lahko poravnali članarino.

Otvoritev občnega zbora

Predsednik društva Grega Rihar je pozdravil navzoče člane ter predstavnika PD Draga Bregarja. Za začetek smo zapeli himno občnega zbora. V nadaljevanju je Anton Doma predstavil nekaj fotografij z lanskoletnega izleta na Brkine, ki je bil hkrati tudi obeležitev 40-letnice društva, za konec pa je predstavil še nekaj fotografij o posledicah lanskoletnega žleda.

Poročila o delu društva v letu 2014

Po končani predstavitvi je besedo ponovno prevzel predsednik društva in najprej pozval člane, da smo se z minuto molka spomnili članov, ki so se v preteklem letu, žal, poslovili.

Nato je predlagal izvolitev delovnega predsedstva v sestavi Nevenka Kanduč, Alenka Hitti in Anton Doma ter člane verifikacijske komisije, zapisnikarja in dva overovitelja.

Sledila so poročila predsednika in članov upravnega odbora.

Predsednik društva je za začetek postregel z nekaj statističnimi podatki in navedel, da je imelo društvo v lanskem letu 159 članov. Z namenom zniževanja stroškov smo prenesli spletno stran društva na novega gostitelja. Člane je seznanil, da je UO posvetil veliko časa uskladitvi pravilnikov z novimi Pravili društva, ki so

bila sprejeta na lanskoletnem občnem zboru. Tako smo pripravili novelacijo Pravidnika o planinskih odličjih ter Pravidnika o delu vodniškega odseka, ki bosta predmet obravnave in sprejema letošnjega občnega zбора. Pravidnik o varstvu osebnih podatkov je bil na novo oblikovan, glede na Pravila društva pa ga je sprejel kar sam UO. Za delo sekcije varstva gorske narave pa pravilnik ni določen, zato se bodo člani te sekcije sami odločili, ali sprejmejo smernice ali celo pravilnik o delovanju, po potrebi pa bi navedeni dokument potrdil tudi UO.

Predsednik društva je člane tudi seznanil, da se je UO odločil, da se zaradi zniževanja stroškov šteje, da je planinski izlet izpeljan le v primeru, če se ga udeležijo najmanj štirje planinci. Če je planincev manj, vodnik sicer lahko izpelje izlet, vendar se ne šteje kot društveni izlet in vodnik tudi ne more uveljavljati izplačila dnevnic.

Nekateri vodniki so morali v letu 2014 opraviti izpopolnjevanje za podaljšanje licence. Na novo pa smo izobrazili mlajšo planinsko vodnico Anico Žmavc, ki bo v letu 2015 že samostojno vodila planinske izlete.

Proti koncu leta 2014 pa je OU več časa posvetil pripravi programa izletov za leto 2015. Program je zelo obširen, saj je tako rekoč skoraj vsak vikend na programu kakšen izlet.

Utrinek s seje občnega zбора

Finančno poročilo je podala članica delovnega predsedstva. V letu 2014 je bilo 3503 evrov prihodkov in 4079 evrov odhodkov, stanje sredstev na računu pa je znašalo ob koncu leta 2104 evrov. V letu 2014 smo imeli enkratno večji strošek za tiskanje zbornika ob 40-letnici društva, in

sicer v višini 602 evra, vsi ostali stroški pa so se gibali na dosedanjih običajnih višinah.

Koordinator vodnikov Štefan Rojina je podal poročilo o delu vodnikov. Izpeljano je bilo 32 izletov, udeležilo pa se jih je 338 planincev ali 10,5 na posamezni izlet. Odpadlo je 12 izletov, in sicer predvsem zaradi slabega vremena in požleda.

Janez Pohar je za skupino planincev iz Tacna poročal, da so opravili kar 61 izletov, udeležilo se jih je 720 pohodnikov ali v povprečju skoraj 12 na izlet. Tudi v lanskem letu so organizirali tabor v Ratečah.

Marija Kastelic je za odsek za varstvo gorske narave poročala, da so izpeljali oba načrtovana izleta.

Markacist Marjan Kurent je poročal, da je skupaj z nekaterimi člani očistil planinsko pot po požledu, za katero skrbi naše društvo.

Med podajanjem poročila koordinatorja vodnikov

Nevenka Kanduč je za delo uredniškega odbora poročala, da smo letos poleg štirih številčk glasila izdati tudi zbornik ob 40-letnici društva. Zbornik je bil natisnjen v nakladi 170 izvodov in so ga brezplačno prejeli vsi člani društva. Prispevek za glasilo pa je poravnavalo 60 – 65 članov, ki so ga prejeli v tiskani verziji, vsi ostali člani pa ga lahko prebirajo na naših spletnih straneh. Še enkrat se je zahvalila vsem piscem člankov za zbornik kakor tudi za glasilo Viharnik.

Glede naše spletne strani je Grega Rihar povedal, da smo jo prenesli k novemu gostitelju. Ob prenosu strani smo se odločili tudi za registracijo nove domene

pd-viharnik.si. Spletna stran je delovala normalno, na njej so bili objavljeni izleti in nekatere druge pomembne informacije. V pripravi pa je nova spletna stran.

V okviru poročila nadzornega odbora je Andrej Lipušček opozoril, da bo moralo naše društvo proučiti, ali se ga zaostreni pogoji na področju davčne politike države in izdajanja računov kakor koli dotikajo. S strani delovnega predsedstva je bilo potrjeno, da se bomo glede te problematike posvetovali z ustreznimi strokovnimi osebami oz. službami.

V krajši razpravi na podana poročila je vodnik Jesenšek menil, da bi se morali izleti šteti kot izpeljani, kadar se vodijo plezalne ture in se jih udeležijo vsaj trije planinci, saj gre za uveljavljen normativ PZS. Pobuda je bila sprejeta in bo dana upravnemu odboru, da obstoječi sklep o tem, kdaj se šteje, da je planinski izlet izpeljan, ustrezno dopolni.

Plan dela društva

Na sam izbor izletov za leto 2015 ni bilo pripomb. S strani Marjana Potiska pa je bilo podano mnenje, da bi morali Jurčičev pohod vnesti kot izlet društva in ne tako kot v Planu za leto 2015, kjer je naveden le kot informacija in se ga lahko udeleži vsak sam v lastni organizaciji. V razpravi je bila sprejeta Marjanova pobuda, da bi se morali vsako leto organizirano udeleževati tega pohoda, saj je bilo navsezadnje naše društvo ustanovitelj te poti.

Vodnik Jesenšek je bil mnenja, da bi morali ponovno vpeljati sredine izlete. V razpravi je bilo poudarjeno, da teh izletov nimamo več, ker kljub nekajkratnim ponovnim poizkusom za oživitev le-teh ni bilo več ustreznega odziva na razpisane izlete.

Na predvideni finančni plan za leto 2015, po katerem bomo imeli za 3.470 evrov prihodkov in za 3.040 evrov odhodkov, ni bilo pripomb.

Pravilnik o odličjih in Pravilnik o delu vodniškega odseka

Na podlagi novih Pravil društva je bilo potrebno v roku leta dni uskladiti vse pravne akte društva s temi pravili. Tako je

bilo potrebno na občnem zboru sprejeti spremembe ali dopolnitve dveh pravilnikov. V čistopisu Pravidnika o odličjih so upoštewane spremembe in dopolnitve, ki so bile sprejete v letu 2009 glede podelitve spominske plakete, ter uvedba dodatnega priznanja, to je častni član društva, ki je bil sprejet v letu 2013.

Pri vrsti društvenih priznanj ohranjamo pet priznanj, to so bronasti, srebrni in zlati častni znak, spominsko plaketo in častni član. Opustili pa smo »pisno priznanje«, saj ga niti prejšnja stara Pravila društva kakor tudi nova Pravila društva nista predvidela kot enega izmed vrste priznanj in gre po vsebini le za pravno uskladitev dveh aktov.

Podeljena priznanja PD Viharnik

Bronasti častni znak je prejela Šljuka Novak Lucija iz enote Tacen. V obrazložitvi za prejem tega priznanja je bilo navedeno, da si zelo prizadeva za to, da osvojeni vrhovi ter lepi spomini in doživetja s taborov v Ratečah ne gredo v pozabo. Že vrsto let je namreč urednica Biltena, ki ga izda po vsakoletnem taboru.

Lani je bil organiziran tabor že dvajsetič. Samoinicativno zbere vse prispevke, izlušči najatraktivnejše fotografije, poskrbi za grafično oblikovanje in nato Bilten natisne še v lastni režiji.

Srebrni častni znak so tokrat prejeli trije viharniki, in sicer Alenka Hitti, Andrej Lipušček in Nevenka Kanduč.

Alenka Hitti je že več mandatov članica upravnega odbora društva. Od tega je bila šest let tajnica društva. Od uvedbe portala

Naveza za članstvo PZS skrbi tudi za redni vnos članov in članarin. Ravno tako skrbi za prodajo članskih znamkic. Ves ta čas zelo aktivno sodeluje v delu upravnega odbora in društva kot celote.

Andrej Lipušček je bil dve mandatni obdobji zelo aktiven član upravnega odbora. Konstruktivno je sodeloval pri reševanju raznih odprtih vprašanj društva in vedno pomagal s svojim znanjem in izkušnjami. Večkrat je zastopal naše društvo na skupščinah PZS ter na raznih spominskih ali drugih planinskih srečanjih. Trenutno zelo tvorno deluje kot član v nadzornem odboru.

Nevenka Kanduč že od leta 2006 skrbi za društveno glasilo Viharnik, ki je v tem času doživelo tudi nekaj oblikovnih in vsebinskih dopolnitev. Skrbi za zbiranje prispevkov in oblikovanje glasila.

V lanskem letu, ob 40-letnici društva, pa je uredniški odbor pod njenim vodstvom izdal spominski zbornik, kjer je bilo vloženega nemalo dela za pridobitev vseh objavljenih prispevkov.

Priznanja ob življenjskem jubileju 70 let sta prejela Biserka Debeljak in Andrej Novak, za jubilej 80 let pa je priznanje prejela Vida Pohar.

Zaključek občnega zbora

Uradni del občnega zbora je bil zaključen ob 19.50 uri. Nato je sledilo tradicionalno druženje članov ob žlahtni kapljici in slastni klobasi.

S fotografij je razvidno, da je bilo vzdušje med člani prav prijetno. Ob sproščenem pogovoru o opravljenih planinskih poteh in načrtih za prihodnje je čas druženja kar prehitro minil.

Urednica

ANICA ŽMAVC, NOVA VODNICA V NAŠEM DRUŠTVU

Glede na število razpisanih izletov v posameznem koledarskem letu in po odločitvi neke vodnice, da ne bo več opravljala te dejavnosti, se je UO društva odločil, da je potrebno pridobiti ali izobraziti novo planinsko vodnico. V letu 2014 se je za planinsko vodnico izobraževala in usposabljanje tudi uspešno zaključila naša članica Anica Žmavc.

V letošnjem letu bo že samostojno vodila planinske izlete, zato je prav, da jo našim članom čimprej predstavimo.

Mogoče za začetek nekaj bolj osebnih podatkov: kje živiš, kje si zaposlena, tvoji konjički ob prostem času?

Staršem sem se rodila kot četrti otrok in kot težko pričakovana hči ;) Odraščala sem s tremi starejšimi brati na Bizeljskem in dejansko do pubertete živela bolj fantovsko življenje. Po končani osnovni šoli sem odšla v Ljubljano v srednjo farmacevtsko šolo ter živela v internatu. Po srednji šoli sem se vrnila za leto dni domov, nato sem se pa zaradi službe preselila v Ljubljano. Delam še vedno v Ljubljani, živim pa v Stični, kjer imam čudovit hribček Gradišče za vsakodnevno »luftanje«.

Počitek na Donački gori

Zase pravim, da živim sanjsko življenje in če me vprašate, kaj si na svetu najbolj želim, odgovorim: »Čas«.

Kakšne so bile tvoje izkušnje in občutki, ko si prvih pet izletov kot vodnica pripravnica vodila pod vodstvom drugih licenciranih vodnikov?

Za prvi izlet sem izbrala meni zelo poznano pot na Goli vrh in tja peljala prijatelje, vendar sem imela vseeno malo treme pred vodnikom, pravzaprav tako zelo, da sem v mojih najljubših gorah (Kamniških Alpah) zamenjala Grintovec za Kočno ali obratno, se ne spomnim več. V bistvu sem še danes jezna sama nase zaradi tega spodrsaljaja, predvsem zato, ker res poznam Kamniške Alpe in so mi nekako najljubše, ampak nisem verjela vase in sem hotela samo pokazati svoje znanje. Ampak po drugi strani je pa tudi to bila super izkušnja, ki me je naučila, da ni nič narobe, če rečeš kdaj »ne vem, tega pa ne poznam«

Pripravniška tura (na Babo)

Drugače pa ja, če sem bila mogoče še v dvomih, ali je to sploh zame, sem na teh pripravniških turah ugotovila, da dejansko zelo uživam v tem in da je bila odločitev, da se v to podam, pravilna.

Vodnika sta me pohvalila, udeleženci so bili tudi zadovoljni, kar me veseli. Ampak... Vem, da me bodo samo izkušnje naredile za dobro vodnico, zato bom na vsaki turi res vesela konkretne kritike. Zavedam se, da vsem v vsaki reči ne bom mogla nikoli ustreči, vendar bom vedno težila k temu, da bo tura speljana kvalitetno in v zadovoljstvo vseh.

Zato bi izkoristila to priliko in prosila vse, da mi sproti povedo, če jih bo karkoli motilo ali se jim bo zdelo, da ni bilo kaj

OK. Saj veste tisto »če ste bili zadovoljni, povejte vsem, če ne, pa samo meni, da se izboljšam« !

V mesecu decembru 2014 si uspešno zaključila izobraževanje za planinsko vodnico. Nam lahko poveš, kako poteka to izobraževanje?

Izobraževanje je zelo obširno, zajema tako teoretični kot praktični del in je potekalo v 12 strnjениh dneh na začetku poletja. Teoretični del je kar obširen, tako da je bilo kar precej dni, ko smo ves dan presedeli v učilnici in odmore izkoristili za ponovitev praktičnih vaj.

Teorija je obsegala tako izobraževanje glede samega vodenja kot tudi prehrano v gorah, varnost, prvo pomoč, trening, psihologijo vodenja, reševanje, poznavanje gorstev.

Ob zadnjem vodenem izletu na Križno goro pod mentorstvom Grege je Anica od udeležencev prejela šopek gorskega cvetja.

Praktični del je bil pa predvsem posvečen varni in pravilni hoji v skupini, pravilnemu vodenju, izdelovanju varovalnih ograj in seveda meni najljubšemu delu, bivačiranju v gorah na prostem.

Kdo te je navdušil za delo planinske vodnice?

Pravzaprav me niti ni nihče navdušil. Spomnim se, da sem nekoč v družbi svojih prijateljev tako zelo entuziastično razlagala o hribih, da me je prijateljica vprašala, za katero agencijo delam reklamo. Takrat sem se namreč prvič zavedla, da bi pa mogoče res svoje veselje do hribov in gora prenesla

še na koga. Tako sem začela organizirati »družinske pohode«, vendar sem zaradi prevelikega navdušenja in želje, da jim pokažem vse lepote gora, in seveda svojega neznanja prilagajanja oziroma izbire manj zahtevnih vrhov imela čedalje manj udeležencev. Na koncu so ostali samo še otroci. Tako je to nekako postalo tradicionalno, da otroke (nečake in ostale člane družčine) peljem vsako leto v gore.

Kot si že omenila, so ti Kamniške Alpe najljubše. Kaj pa druga pogorja oz. pokrajine, kjer bi še posebej rada vodila planinske izlete?

Najraje imam seveda Kamniške Alpe, vendar pa le-te kaj dosti ne pridejo v poštev za vodenje, ker imam zaenkrat samo licenco kategorije A, kar mi ne dovoljuje vodenje v visokogorje.

Uživanje v snegu (Viševnik).

Sem pa letošnjo zimo malo bolj spoznala vzhodne hribe naše Slovenije, če jih lahko tako imenujem, na katere se nikoli prej nisem odpravila, in se mi zdijo prav zanimive destinacije, tako da jih zagotovo vključim v program naslednje leto.

Si bila doslej že članica kakšnega planinskega društva in z njimi obiskovala gore?

Odkar so hribi in gore postale moj način življenja, sem vedno včlanjena v kako planinsko društvo. Že več kot 5 let sem pri Viharniku. Je pa res, da sem bila bolj samotarka v gorah in sem bila včlanjena predvsem zaradi zavarovanja in planinske izkaznice. Nikoli pa nisem hodila na organizirane pohode, ampak kot pravijo » z leti tudi to pride« .

**V Planu izletov za leto 2015 že imaš
razpisane samostojne planinske izlete.
Po kakšnem ključu si jih izbrala?**

Hm... Nisem imela nekega ključa. Bolj sem gledala na primernost. Lahko bi celo rekla, da sem bila malo omejena s samo izbiro, kar se težavnosti tiče. Recimo, že sedaj bi spremenila del izletov, ampak saj bo tudi za ostale vrhove čas...saj imamo še veliko let, kajne ?

**Želim ti prijeten začetek vodenja in
hvala za pogovor.**

Urednica

**TATJANA MENNA
1926– 2015**

V mesecu januarju se je od nas poslovila nekdanja viharnica Tatjana. Viharniki z daljšim stažem se še zelo dobro spominjamo njenega veselega obraza in duha. V zadnjih nekaj letih je nismo več videvali na naših izletih, saj ji zdravstveno stanje tega ni dovoljevalo. Tudi zadnji dve leti, ko je bivala v domu za starejše v središču Ljubljane, je optimizem ni zapustil. Z nekdanjimi prijateljicami s planinskih poti je še vedno rada pokramljala po telefonu ali se osebno srečevala ob kavici, kjer smo obujale spomine na mlajša leta.

Lahko bi rekla, da je članica našega društva postala po naključju. Ko sem bila tajnica društva, smo imeli planinski izlet v hribe nad Dornbergom. Dobro razpoloženi viharniki smo pri mizi v planinski koči veselo kramljali, se prešerno smejali, tri planinke pri sosednji mizi, Tatjana, Nada in Zlata, pa so nas z zanimanjem opazovale in malo prisluškovale, nato pa pričele spraševati, od kod in kdo smo. Znala sem jih tako zainteresirati, da so kar na samem izletu pristopile k našemu društvu.

Tatjana je bila še kot mladenka v partizanih, in sicer kot borka Ljubljanske brigade in IX. korpusa NOV. Kot mlado dekle je preživljala razburljive čase. Ni imela svoje družine, vendar ni bila nikoli osamljena, saj se je v polni meri predajala delu, ki ga je opravljala. Vemo, da je nekaj

časa opravljala tudi matičarsko službo. Ob prostem času pa je zelo rada zahajala v hribe. Tudi ko se zaradi pešanja moči ni več udeleževala organiziranih društvenih izletov, se je še vedno srečevala s planinskimi prijateljicami in zahajala na nižje hribe v okolici Ljubljane.

Tako kot je plemenito živela, je svoj krog tudi plemenito zaključila, saj se je odločila svoje posmrtno organe darovati v raziskovalne in znanstvene namene. Ohranila jo bom v lepem spominu.

*Pojdem, ko pride moj maj,
pojdem na rožne poljane,
kjer najdem vse svoje
xbrane od včeraj in kdo ve od kdaj.
Pojdem v kraj vseh krajev,
pojdem v ma j vseh majev ...
Ne kličite me nazaj!
(T. Kuntner)*

Marinka Petančič – Jelclj

PRISPEVKI NAŠIH ČLANOV O OPRAVLJENIH POHODIH IN IZLETIH

KOŠTABONA

Naš krožni pohod v idiličnem podeželju koprskega zaledja smo v soboto, 7. 3. 2015, začeli v vasi Šmarje in nadaljevali proti Koštaboni.

Koštabona je ena najlepših strnjeno pozidanih istrskih vasi z dobro ohranjeno istrsko vaško arhitekturo. Vasico obdajajo šmarski, pomjanski in pučarski hribi na eni strani ter dolina reke Dragonje in hrib Brič na drugi strani.

Pogled na Koštabono

Vaški župnik nam je z veseljem odprl cerkev in nam v njej povedal veliko zanimivosti iz zgodovine Koštabone. V vasi oziroma v bližini vasi so danes tri cerkve, včasih so bile štiri.

Koštabona je znana tudi kot začetek turistične poti vodnih virov. Pot vodnih virov poteka po osrednjem porečju Dragonje oziroma med naselji Draga, Strane, Na perilu, Puče, Krkavče, Nova vas in Brače. Viharniki pa smo iz Koštabone pot nadaljevali proti slapu Supot.

Slapa pa ob našem obisku zaradi dlje časa trajajočega sušnega obdobja, žal, ni bilo. Ob daljšem deževnem obdobju je slap Supot zelo markanten. Pri slapu Supot smo se vihniki odpočili, pomalicali in si nabrali moči za vzpon proti Pomjanu.

Slap Supot , ki je bil tokrat žal brez vode.

Pomjan, slikovita istrska vas, leži sredi slovenske Istre. Vas naj bi svoje ime dobila po nasadih jabolk (pomi), ki naj bi nekdanj prekrivali okolico zdajšnje vasi. Vas Pomjan je zanimiva iz več razlogov. Pomjan je najvišje ležeča šavrinska vas z lepimi razgledi po vsej slovenski Istri. Najlepši razgled pa je po dežju, ko pod sabo lahko občudujete ves Tržaški zaliv, nad njim pa Triglav z Julijci in Dolomiti. Ob prihodu v vas smo bili začudeni, da je bila večina hišnih polken zaprtih. Spraševali smo se, ali v teh hišah ni stalno naseljenih ljudi. Potem pa nam je domačin povedal, da imajo polkna zaprta zaradi močnega vetra, ki zadnja leta zelo močno piha. Rekel je, da se jim ob močnem vetru zdi, kot da bi jim veter hiše premikal.

Pomjan ni zanimiv samo kot zgodovinski kraj, pač pa je tudi stičišče raznih poti, ki vodijo ali pa se križajo v vasi. Je priljubljena izletniška točka kolesarjev, planincev, trimčkarjev, pohodnikov itd.

Zanimiva stara arhitektura istrske družinske hiše

V sami vasi je vredno obiskati staro vaško cerkev, katere najstarejši del naj bi bil zgrajen v 12. stoletju, novi pa v 15. Cerkev

se ponaša tudi s starimi freskami in napisi, najstarejši sega v leto 1439. V mali cerkvici je odprta stalna razstava zgodovine Pomjana. Za ogled vasi skrbi Turistično kulturno društvo Pomjan. Viharniki pa nismo imeli časa, da bi si ogledali cerkev, saj nas je ob prihodu v vas čakalo prijetno presenečenje.

V vasi smo videli na starejši hiši izobesek – štoklja, ki prinaša dojenčka. Viharniki smo čestitali mlademu očku, ta pa nas je povabil v svoj skedenj, ki je urejen za pogostitve skupin. Manjkalo ni ne pijače ne jedače, pa še na harmoniko nam je zaigral mladi očka dojenčice Karle, ki se je rodila ponoči tistega dne. Pa še malo po domače smo zapeli, si nakupili domačega refoška, dokler nas ni naš vodnik Štefan začel priganjati, da moramo na pot v Šmarje, kjer nas čaka šofer in kosilo v gostilni.

Gostil in zabaval nas je očka novorojenke Karle.

Po bregu smo se iz Pomjana spuščali proti Škofijam. Kljub močnemu vetru smo uživali ob neizmerno lepih pogledih na naše morje in Julijske Alpe. V Gostilni Pri treh lovcih smo se okrepčali in se ravno ob pravi uri proti večeru vrnili v Ljubljano.

Viktorija Grašič Bole

GOŠKA RAVAN

Ime Jelovica me vedno spomni na visokorasla, mogočna drevesa z bleščecimi, nežnimi iglicami, ki so dala tej obsežni zakraseli planoti ime. Jelovica pa ni bila polna samo jelk in bukev – v svojih nedrjih je hranila tudi železovo rudo. Verjetno se spomnite luknje, ki je ostala na Ratitovcu po izkopavanju rude (ljudje so jo v dolino nosili kar na ramah!). V Železnikih še

vedno stoji plavž, ki je požiral rudo in oglje, izlival pa železo. Tudi kroparski kovači so lahko kovali žeblje le nad razbeljenim ogljem. Zaradi oglja so umirale bukve in jelke. Stari Jelovici to prav gotovo ni bilo všeč, toda baba je imela en sam zob – pa še pod tem je zijala luknja; z enim samim Babjim zobom ni mogla kaj dosti gristi in se braniti pred razgaljanjem. Njeno obleko, stekano iz sijočih jelk in mogočnih bukev, so oglarji raztrgali in uničili, skoraj vso njeno goloto pa prekrili s smrekami. Na nepokrite dele, kakršna je npr. Goška ravan, pa so gnali živino. Iz starih časov sta ostala le Babji zob in ime Jelovica.

Cilj našega izleta je bil prav Goška ravan. Trije razlogi so me gnali na ta izlet – prvič, ker so vsi Borisovi izleti polni dobre volje in humorja; drugič, ker vzpon ni zahteven, in tretjič, ker sem hotela preveriti, ali je tam gori še kakšna jelka.

Ker je ves teden deževalo, nas je prišla v soboto zjutraj k Borisovemu malemu avtobusu le šesterica, kljub temu se je vodnik odločil, da nas bo popeljal proti Kropi in Lipniški dolini, od tam pa do planote Talež in do Goške ravni. Že pri »Hostar – baru«, kjer smo se ustavili zaradi jutranje kavice, smo bili poplačani za svojo odločitev.

Pričetek naše poti na Goško ravan

Nebo je bilo jasno, umito z enotedenskim dežjem, sonce je ožarjalo vrbove šibe, na katerih so brsteli prvi poganjki klobasic in lističev, klanjali so se nam šopi telohov, pozdravljali so nas svetlomodri jetrniki in nežne bele vetrnice. Iz Ljubljane, kjer je pomlad že v svoji zreli dobi, smo se v predalpskem svetu vrnili k njenim prvim otroškim korakom. Nikomur ni bilo žal, da se je odločil za pot.

Gozdna cesta nas je vodila med smrekami in včasih med bukvami, videla pa sem tudi kar tri zares lepe, zdrave jelke. Upam, da

jih bom v svojem naslednjem življenju videvala tam gori veliko več. Kadar se je gozd malo razredčil, so nas pozdravljale zasnežene gore – največkrat Stol, Vrtača in Begunjščica.

Enkratni pogled na zasnežene vršace med vzponom do našega cilja

Ob lovski koči na Taležu pa se je razprostrla vsa veriga Karavnak. Prav nikjer še nisem tako dobro videla Kepe v vsej njeni mogočnosti, kot sem jo zagledala na Taležu. Gledala sem vrhove in se spominjala, kdaj in kako sem lezla nanje – Dovško Babo, Golico, Struško. Ali bom letos videla ključavnice, ki bodo namesto sedanjega snega belile pobočja teh gora? Iz doline nas je kot modro oko zrlo Blejsko jezero. Zrak je bil tako čist, da smo lahko videli celo blejske hotele in cerkev na njegovem otoku. Pogledi so bili tako lepi, da bi ocenila izlet z najvišjo oceno, tudi če bi se na Taležu že zaključil.

Pogled na Blejsko jezero s kočice na Taležu

Na poti smo naleteli tudi na zelo lepo urejeno posestvo.

Sledila je pot do Goške ravni. Ob planinskem domu sem prebrala, da je Jelovica vključena v Naturo 2000, ker v njenih gozdovih domuje veliko ptic in parkljarjev. Žal smo mi srečali le dve beli gosi, za ogrado pa čudnega kozla in njegovo ženo kozo. Žal prav nobena izmed videlih živali in ptic ni bila avtohtona. Tudi krave, ki se bodo poleteli pasle na Goški ravni, ne bodo avtohtone.

Tik pred našim ciljem – koča na Goški ravni

Udeleženci izleta pred kočo na Goški ravni

Gibčne bohinjske cike dajejo namreč premalo mleka, zato imamo raje »uvožene« krave s tako velikimi vimeni, da se komaj premikajo. Temperamentne cike so le ljubljenske in žal zelo redek okras v hlevih nekaterih Bohinjcev. Koliko cik ste že videli? Prav gotovo manj, kot smo videli jelk na Jelovici, ki bi že davno zaslužila ime Smrekovica.

Alenka Dobeic

OŠTRC (752m) na Hrvaškem, dne 12. april 2015

Oštrc je popularen hrib med zagrebškimi izletniki in planinci. Zaradi svoje lahke dostopnosti in izhodišča v bližini Samobora ima poleg planinske privlačnosti tudi izletniško točko. Na sam vrh je možen dostop iz več smeri, a mi smo štartali v vasi Rude, ki je cca 30 km oddaljena od Zagreba.

Pot: Ljubljana - Novo mesto (Borut) - Samobor - Rude (parking kombija) - Dom Železničar na Oštrcu - Koča na Velikem dolu - Rude - Samobor - Čatež ob Savi - Novo mesto - Ljubljana.

Planinci: Borut, Boris, Renata, Nataša, Alenka, Marija, Slavica, Milojka, Darja, Alma, Ljuba, Marko, Vika.

Vsega skupaj je bilo za 4 ure hoda in za 5 ur vožnje s kombijem. Boris je bil zanesljiv in prijazen šofer, Borut pa zopet odličen vodnik, da o nas planincih niti ne zabljam besed, saj smo bili itak veselo in pomladno razpoloženi in kondicijsko pripravljeni za zahtevnejše poti. Pomlad je v svojem najlepšem razcvetu, sonček je sijal in ptički so peli. Obe koči, na Oštrcu in Velikem dolu, sta zelo lepo urejeni, oskrbniki prijazni in hrana odlična, poceni in obilna.

Borut je poskrbel za postavitve skupine, tako da se v ozadju vidi vrh OŠTRC.

Na vrhu Oštrca smo pozirale samo nekatere.

Alenka nas je takoj v prvi koči presenetila in vsem kupila ravnokar pečen jabolčni štrudelj, a kaj ko smo, še preden je ona štrudelj prinesla ven, že hiteli na vrh. Nekaj časa je s pladnjem tekla za nami in ker nismo vedeli, zakaj nas kliče, se seveda nismo obrnili nazaj, ampak najprej naskočili vrh in »popapcali« svojo matico in se slikali na vse mogoče načine. Štrudelj pa je bil tudi potem dober, ko smo prišli nazaj do koč. Hvala, Alenka. Čeprav ne vemo, da si morda kaj praznovala, ti vseeno želimo vse najlepše.

Alenka nam je postregla s štrudlom.

Nazaj smo ubrali drugo pot, proti **Velikemu dolu** do planinske koč. Borut jo je ucvrl nazaj, ker je pozabil svoj legendarni dnevnik. Medtem smo pri koči Veliki dol počivali, pili pivo in prepevali zagorske in dalmatinske pesmi skupaj s skupinico pri sosednji mizi, kjer so igrali kitaro in peli.

Pred kočo v Velikem dolu na poti nazaj.

Nazaj v dolino smo ubirali poti cikcak po gozdu, ker smo nekateri nabirali gozdni regrat ali smrdljivko in čemaž. Tudi Borut se je pripravljal, da bo doma skuhal zdravo čemaževo juhico.

Smrdljivka ali gozdni regrat, ki je okusen in ima duh po krompirju.

V Vasi **Rude** nas je že čakal Boris s trendovskim kombijem za 15 oseb, ki ima edini na svetu vhod od zadaj in na zadnjem kolesu izrabljen ležaj, zaradi katerega nismo mogli mirno dremati, ker je tako brnelo kot v kakšnem helikopterju.

V »morju čemaža« si je Borut nabral zdravilne začimbe za juhico.

Na poti nazaj smo najprej prihrumeli v Čatež ob Savi v **gostilo LES** in odlično in poceni pojedli vse naročene dobrote. Boruta smo peljali nazaj v njegov novi dom v Novem mestu in ob 19h smo že bili pred halo Tivoli. Lep izlet je bil, hvala Borut, hvala Boris in hvala vsem viharnicam in viharnikom.

Tekst in fotografije: Ljuba Prezelj

SAULECK- 3086M - V VISOKIH TURAH V AVSTRIJI, 9. 8. 2014

Za objavo spominov na lep planinski izlet v avstrijske Visoke Ture, ki je bil poleg tega začinjen z enkratnimi dogodivščinami, ni nikoli prepozno, zato ga tudi objavljamo v tokratni številki glasila, čeprav je bil izlet izpeljan že v lanskem mesecu avgustu.

Urednica

Planinci: Borut, Boris, Bogomira, Alenka, Boštjan, Zvone, Ljuba

Pot: Ljubljana – Jesenice – Villach - Spital-Mallnitz - kočica Arthur von Schmid Haus - in nazaj

Tritisočaki v gorovju Visoke ture: Kar 12 jih je, med katerimi so najvišji Grossglockner, Petzek, Ankogel, Hocharn, Hochalmspitze,.. in drugi, vendar je najlažje pristopen prav naš Sauleck (3086m). V Visokih Turah so tudi priljubljena smučišča in turistične gorske vasi, kot so: Hohentauern(1274m), Ankogel – Mallnitz (1287), kamor lahko pridemo tudi z vlakom.

Sedem navdušenih planincev viharnikov se nas je vročega avgusta lani z vodnikom Borutom podalo v avstrijske hribe v Visoke Ture. Z Borisovim kombijem smo pot začeli na parkirišču hale Tivoli ob 6. uri. Opremljeni s pijačo, hrano, zemljevidi, spalnimi vrečami in drugo potrebno in nepotrebno prtljago, smo že zgodaj parkirali na gozdnem parkirišču blizu

Pred startom na planini Dosner Alm

Mallnitsa na planini DOSNER ALM – 1448m višine. Najprej smo preko prelepih visokogorskih pašnikov prisopihali do kočice

DOSNER HUTTE – 1976m. Po triurnem prečanju travnikov, skal in potokov smo okrog enih prispeli na planinsko kočico Arthur Von Schmid Haus, ki se nahaja ob ledeniškem jezeru Došner See.

Arthur-von-Schmid-Haus je avstrijska planinska postojanka v Visokih Turah. Koča, zgrajena v letih 1910/11, prenovljena 1978/79, se nahaja na višini 2.281 m na zahodnem robu ledeniškega jezera Dösener See ob vznožju gore Säuleck, v skupini Ankogla. Vir : [Wikipedija](#)

Kočica Artur von Schmid haus 2.281m, v ozadju Sauleck.

Ker je vreme kazalo na malo oblakov in malo sončka, nismo bili trdno prepričani, da bomo še istega dne na vrhu. Po okrepčanju v koči s hrano iz nahrbtnikov in avstrijskim pivom smo se vseeno podali na vrh. Moj čevelj je že kazal rahlo razpoko nad vibram podplatom. »Ne skrbi,« so rekli, »saj bo vzdržal,« pa smo šli. Boris mi je ponujal svoje velike gozdarje št.45 in v njih bi hodila kot v plavutkah.

Pogled nazaj na kočico Artur von Schmid haus in jezero Dosner see

Po dveh urah hoje, ko smo bili nekje na pol poti, kjer so velike granitne plošče in posebne naravne skulpture, ki spominjajo na kipe ljudi, je pričelo deževati, zato smo se odločili za vrnitev v toplo in prijazno kočo DOSNER HUTTE.

Na pol poti smo se zaradi dežja obrnili in vrnili v kočo, v ozadju Sauleck.

Večerja, karte, kramljanje, ... in ob 10h spat na skupna ležišča. Spali smo kot sardele v spalnih vrečah, drug ob drugem in ko se je premaknil ali zasmrčal eden, smo se zbudili vsi. Vstavila sem si ušesne čepe in zaspala. Zjutraj pa sem bila seznanjena, da je bilo zaradi smrčanja nekaterih spanje moteno.(?)

Zgodaj zjutraj smo krenili na vrh. Čevlji mi je že v koči »za vsak slučaj« z žico zavezal Boris in hodila sem s pogledom proti čevlju, saj je bil vsak korak negotov.

Boris z žico veže moj čevlj.

Pot je dobro markirana, ni prepadov, ni plezanja ali pa ga je zelo malo, pa tudi snežišča niso zahtevna, vendar kondicijsko je kar potrebna dobra priprava. Zadnji vzpon je plezalni in z Alenko sva plezali skupaj. Meni se je malo pred vrhom zaradi

razredčenega zraka začelo rahlo vrteti v glavi in po Alenkinem nasvetu sem vzela aspirin z veliko vode. Res je takoj pomagalo in kmalu sva bili na vrhu.

Tik pred vrhom je moj čevlj »zaaaaziiiijaaaal«, podplat se je odlepil do prstov in komaj sem pristopicala na vrh, kjer so že od sreče vriskali planinci. Meni je šlo na jok, kaj sedaj? Šesturni sestop po ostrem kamenju in ploščah, s tankim podplatom, skoraj kot v nogavici, ne bi bil prijeten.

Moj nesrečni čevlj znamke MILLET.

Neki avstrijski planinec je vzela iz nahrbtnika svilen »hanzaplast« in mi na debelo povil čevlj, tako da je pritrnil podplat. Oddahnila sem si in veselo smo se objeli, slikali in žigosali vse mogoče knjižice. Pogled in razgled iz vrha Saulecka je bil fantastičen.

Na poti navzgor je bil sonček, razgled na Visoke Ture in samo 5 nas je naskočilo vrh.

Končno vseh 5 na vrhu SAULECKA - 3086m.

Pojedli smo vse energetske ploščice, čokolade in sendviče, popili čaje in limonade in naredili na desetine fotografij. Pot navzdol je bila lažja in tudi mi smo bili lažji in srečni. Še juhica v koči in pot navzdol do avta.

Da smo vsi na sliki, je bil prijazen avstrijski fotograf ob poslavljanju od koč.

Zadnje uro hoda je bilo kot iz škafa, mokri in ohlajeni smo se preoblekli, popili še Alenkino zdravilno grenčico in se odpeljali na pivo v Mallnitz.

Vse planince sem počastila, da se oddolžim zaradi mojih nezgod in slabe volje, ki sem jo povzročala s svojim čevljem. Naj še pojasnim, da sem planinskim gojzarjem znamke Millet, specialno za »visoke ture«, pred tem dala zamenjat podplat za 40EUR k čevljarju v Šiški in ko sem mu jih nesla v reklamacijo, je rekel, da ni to njegova

krivda, ampak se je podplat odlepil eno plast višje od njegovega novega vibram podplata. Takoj za tem sem oba čevlja vrgla v kanto za smeti in v Igluju kupila nove Millet gojzarje s popustom, za ceno 150 EUR, ki so sedaj, ko to pišem, že dobro uhojeni.

Vseeno in predvsem mi je Sauleck ostal v prelepem spominu, ker smo bili pristrčna skupina, Borut je blestel s svojim humorjem, ostali pa smo se o marsičem pomenili. Zgodb, vicev in razprav kar ni bilo konca. Komaj čakam, da v letu 2015 naskočimo skupaj še kakšen tritisočak.

Tekst in fotografije: Ljuba Prezelj

UTRINKI IZ NARAVE

Gorska sinica je priletela v krmilnico

Urednica je želela, da opišem nastanek priložene fotografije. Zelo pomembno je izbrati ustrezno mesto - prostor, kam obesiti krmilnico, če hočeš ptičke pri hranjenju ujeti v objektiv fotoaparata. Predvsem je pomembno, da je krmilnica čim bližje mestu, kjer bom skrit s fotoaparatom pričakal ptičke. Letos sem obesil hiško s sončničnimi semeni v bližini spalničnega okna. Skrit za zaveso, le objektiv je kupal izza nje, sem jih čakal v

zasedi. Bilo je v sredo, 31. januarja popoldne okrog 16. ure, sonce je počasi zahajalo, svetloba je bila pravšnja. Nastavil sem parametre na fotkiču, teleobjektiv na 300 mm, način fotografiranja na zaporedno fotografiranje z nizko hitrostjo 1 do 4 slike v sekundi, medtem ko držiš sprožilec, osvetlitev in zaslonko sem prepustil avtomatiki.

Opazoval sem siničke, liščke, plavčke ter še druge lačne ptičke, ki so se neprestano izmenjavali v krmilnici, se za hip usedli v notranjost ali na rob hišice, s kljunčkom pograbili seme sončnice in z malo smole ostali tudi brez njega. Postali so za trenutek ali pa nemudoma odleteli. Prileteli so posamično in več hkrati. Jaz sem pa vztrajno pritiskal na sprožilec in vmes tu pa tam preverjal na zaslonu aparata, kaj mi je uspelo ujeti v objektiv. Postal mi je že hladno in po dobri uri sem odšel do računalnika in pretočil vsebino spominske kartice na računalnik, natančno 339 fotk. Po temeljitem pregledu in obdelavi izbranih posnetkov jih je ostalo 31, za katere sem ocenil, da so dobri, torej slaba desetina posnetih. Med njimi je tudi gorska sinica, ki je v naglici spustila iz kljunčka seme sončnice. Prepričan sem, da takega posnetka s fotografiranjem na običajni način ne bi nikoli naredil.

Anton Doma

Zgodnje pomladansko cvetje- lapuh in kronice

Navadni lapuh ali navadni uhlič, (znanstveno ime *Tussilago farfara*), ki ga pogosto imenujemo samo lapuh, je znan

tudi pod različnimi ljudskimi imeni arpinč, jurjovka, lapuščak, lopuh, lepuh, svinjarica, pravi lapuh in še pod mnogo drugimi imeni.

Lapuh je trajna zel z močno koreniko. Spomladi se najprej prikažejo belopolstena z luskolisti pokrita cvetna stebela višine 10 do 15 cm z enim rumeno cvetnim koškom. Ob cvetenju so listi še v zemlji, razvijejo se šele, ko plodovi dozorevajo, ki so pritlični, pecljati in podkvasti, grobo nazobčani, na spodnji strani sivopolsteni. Cvetovi dišijo po medu in so podobnega okusa kot listi. Cvete marca in aprila. Raste na vlažnih ilovnatih tleh, golih brežinah, ob vodah predvsem na sončnih legah. Je zdravilna rastlina, cvetove nabiramo marca, aprila, maja in prvi polovici junija pa liste. Za čaj uporabimo mešanico cvetov in listja. Lapuh je staro ljudsko zdravilo, saj vsebuje rastlinsko sluz, čreslovino grenčino, eterično olje, inulin, grenek glikoizid, galusovo kislino, fitisterine, rudninske snovi, kot so kalij, natrij, kalcij, magnezij in solitre. Čaj, pripravljen iz mešanice lapuhovih cvetov in listov, pomaga pri izkašljevanju, blaži napade kašlja pri tuberkuloznih težavah pljuč. Če povzamem, najstarejši ljudski zdravniki starega veka do Kneippa hvalijo lapuh, ker pomaga »zoper vse slabosti v prsih.« (Mattioli, zdravnik in naravoslovec, rojen v Sieni 12. marca 1501-1577).

(Vir Wikipedija in knjiga *Zdravilne rastline in njih uporaba* avtor Richard Willfort, izdala založba Obzorja-Maribor 1971)

Kronica ali pomladanski veliki zvonček, tudi norica, (znanstveno ime *Leucojum vernum*), spada v družino narcisovk, ki cveti spomladi. Zvonast cvet nosi steblo, ki je brez listov, redko ima dva cvetova..

Cvet visi na visokem stebalu, ki ima šest enakih cvetnih listov s svetlozeleno liso na koncu. Cvetno steblo je na vrhu podaljšano v 3 do 4 cm dolg listič. Razmnožuje se z delitvijo čebulice, ki je v tleh globoko do 20 cm, in pa s semeni. Med dozorevanjem se cvetni pecelj precej podaljša, težka glavica pade na tla, ko se odpre. Seme raznašajo tudi mravlje. Raste v listnatih gozdovih, rada ima vlažna apnenčasta tla. *Morda niste vedeli, kronice so strupene.* Najdemo jih v srednji in južni Evropi od Pirenejev do Karpatov, na Bližnjem vzhodu, celo v Severni Afriki, ni jih pa v submediteranskem pasu. Zelo redke so gojene kronice.
(Vir Wikipedija)

Anton Doma

Šenturški kamen

Šenturški kamen, ki visi pod lično informativno tablo o vremenskem stanju, sem posnela v središču vasi Šenturška Gora (666 m), in sicer v letošnjem mesecu februarju. Kamen brezplačno daje informacije o tem, kakšno vreme je okoli nas glede na fizično stanje kamna, kakor lahko preberete na drugi fotografiji.

Glede na bistrumnost informacij kamen tako rekoč nikoli ne zgreši napovedi vremena. Zanimiva zamisel in popestritev za sam kraj, da pohodnik malo postane.

Nevenka Kanduč

MINUTKA ZA POEZIJO

Narcise – ključavnice

Domačini pod Golico imenujejo narcise ključavnice. Na Dovjem so mi povedali legendo o ključavnicah (narcisah). Bog je določil nedeljo kot božji dan, ko nihče ne sme delati, trgovati.... Toda čebele ga niso ubogale. Kljub mnogim opozorilom so nedeljo za nedeljo nabirale med. Bogu ni ostalo drugega, kot da jim je medicino z bunkami zaklenil globoko v cvetišče in čebele je niso mogle več nikoli nabirati. Od tedaj rečejo tem rožam ključavnice.

Čebela in ključavnica

*Poslušaj, čebela!
v nedeljo ni dela
ubogaj boga!
ostani doma!*

*Namesto da k maši
čebela se k paši
k narcisam odpravlja
medico nabavlja.*

*Bog se huduje
kako naj kaznuje
čebelo pregrešno
čebelo požrešno.*

*Potem pa le sklene
čebeli zaklene
narcisno delavnico
s cvetno ključavnico.*

*Zato na Golici
dehtēci cvetici
kdor jo pozdravi
ključavnica pravi.*

Veliki traven

*V velikem travnu ob žgočih kresovih
delavci praznike dela slavijo,
v velikem travnu v svetlejših gozdovih
solzice cvetijo, omamno dehtijo.*

*V velikem travnu pobočja Golice
dišeče preproge ključavnic krasijo,*

*v velikem travnu mladički lisice
prvikrat materin rov zapustijo.*

*Pobit, pomisli in reci sedaj
veliki traven – to mesec je ?*

----- maj-----

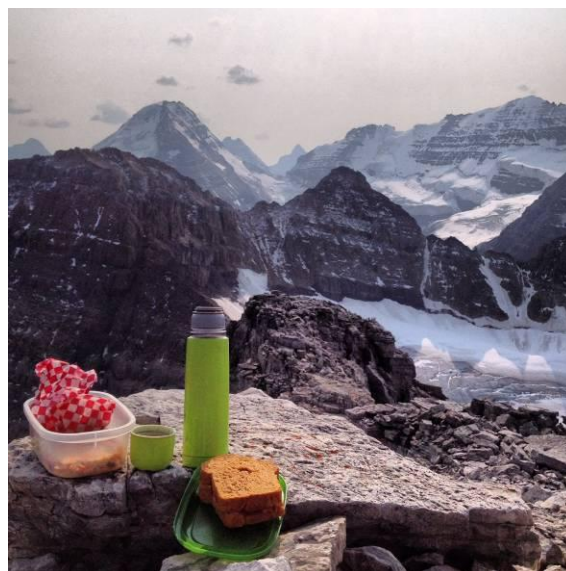
Alenka Dobeic

ZA ZAKLJUČEK SMEH NE ŠKODI

Dva gorenjska planinca sedeta k mizi pred planinsko koč v visokogorju in iz nahrbtnikov potegneta vsak svoj sendvič in topel čaj in hočeta začeti jesti.

Prihiti oskrbnik in ju opozori na napis na koči: "Prepovedano jesti lastno hrano in piti lastno pijačo."

Planinca pogledata napis, se spogledata, med sabo zamenjata sendviča in čaj in mirno začneta jest.

Slika z internetne strani

April 2015

PD VIHARNIK